

Είχα την τύχη να βιώσω την «έκρηξη» του λεγόμενου δεύτερου κύματος του post-rock στην «τρυφερή» ηλικία των 17. Είχα την τύχη (ή ατυχία αν θέλετε) αυτή η μουσική να με συνεπάρει και να αλλάξει εντελώς τον τρόπο που μέχρι τότε προσέγγιζα τη μουσική. Μπορώ να πω ακόμη πως με «άλλαξε» με έναν τρόπο και σαν άνθρωπο. Συγκροτήματα όπως οι Godspeed You! Black Emperor και οι Mogwai κατάφεραν να κυκλοφορήσουν κάποιους πολύ σημαντικούς δίσκους για το είδος (και όχι μόνο) και σφράγισαν με τον ήχο τους μια ολόκληρη εποχή.

Οι Damirah είναι μια τετραμελής μπάντα από την Πάτρα που έρχεται να κυκλοφορήσει το ντεμπούτο album της μέσα στο 2017. Ο ήχος τους αναφέρεται ξεκάθαρα στην εποχή που μεγαλουργούσαν τα παραπάνω συγκροτήματα και χτυπά προφανώς σε ευαίσθητες χορδές μου. Το "Lights and Guns and Fire" περιέχει μεγάλες κατά κύριο λόγο, instrumental συνθέσεις, ψυχεδελικού (όπως οι ίδιοι αναφέρουν-αν και εγώ έχω τις αντιρρήσεις μου για αυτόν τον όρο) post-rock. Οι Damirah έρχονται να μιλήσουν σε μια «γλώσσα» που γνωρίζω αρκετά καλά. Χρησιμοποιούν τις μανιέρες που χαρακτηρίζουν το είδος, δεν φέρνουν κάτι καινούργιο ή καινοτόμο αλλά καταφέρνουν να φτιάξουν ένα αξιομνημόνευτο 50λεπτο. Τα κομμάτια βροντοφωνάζουν τις επιρροές τους και ενώ είναι πολύ νωρίς για να μιλήσουμε για προσωπικό ήχο (το άγιο δισκοπότηρο για κάθε μπάντα) είναι καλοδουλεμένα και οι συνθέσεις μεστές. Δεν κουράζουν και καταφέρνουν να χρησιμοποιήσουν την quiet vs loud τακτική δημιουργώντας συναισθηματικές κορυφώσεις.

Το Dotted Bright Lights που ανοίγει το album διαρκεί 13 και κάτι λεπτά. Καταφέρνει να χωρέσει τα περισσότερα δομικά μέρη των Damirah. Μια πεντάλεπτη εισαγωγή που κλιμακώνεται με κιθαριστικά wah κρεσέντο και space echo επαναλήψεις ενώ κορυφώνεται με ένα rock riff (που κινείται σε πιο συμβατικά μονοπάτια) που διαρκεί ελάχιστα και χρησιμοποιείται απλά και μόνο για να δώσει μια πρώτη απότομη παύση. Συνεχίζει

αρχίζοντας και πάλι το χτίσιμο σε ένα δεύτερο μέρος (μπορώ άραγε να το αποκαλέσω movement;) γεμάτο από τον λυρισμό των (πανταχού παρόντων σε αυτή την κυκλοφορία) GY!BE. Στο τρίτο μέρος οι κιθάρες που σε όλο τον δίσκο κυριαρχούν, δίνουν μια Red Sparowes αίσθηση με μια μελωδία που μοιάζει δανεισμένη από τους Shels. Χρησιμοποιώντας τόσο καλά ονόματα για να περιγράψω τη μουσική τους νομίζω πως είναι ενδεικτικό πως οι Πατρινοί γνωρίζουν πολύ καλά τον δρόμο που έχουν διαλέξει.

Δεύτερο κομμάτι το Shootout που μοιάζει σαν να έχει ξεπηδήσει από το 1999 και το “Slow Riot from New Zero Canada” (των... ξέρετε ποιών). Επενδύουν ωστόσο κυρίως στις οργανικές στιγμές τους χωρίς να αφήνουν χώρο για ambient παρενθέσεις, κάνοντας ξεκάθαρο πως έχουν μια σαφέστατα δομημένη και προγραμματισμένη πρόταση ακόμα και όταν μοιάζουν να jam-άρουν.

Στο As a Child, I Always Dreamed of Fire μια αφήγηση στα ελληνικά επιβεβαιώνει αυτό που φαίνεται από το ξεκίνημα του “Lights and Guns and Fire”. Οι Damirah έχουν ολοκληρωμένη πρόταση και θέλουν να κατευθύνουν τον ακροατή στο ταξίδι και τις εικόνες που δημιουργούν με τη μουσική τους. Το album είναι ουσιαστικά ένα concept album και αφορά σε ιστορικά γεγονότα. Η αφήγηση είναι της Στέλλας Μαγγανά. Οι στίχοι είναι από την ποιητική συλλογή “Αντάρτικο” του Δημήτρη Γκιούλου και του Κωνσταντίνου Παπαπρίλη - Πανάτσα. Το πρόσωπο στο εξώφυλλο είναι αυτό της ηρωίδας του concept αυτού, που ονομάζεται Damirah και το “Lights and Guns and Fire” είναι το δύσκολο και βίαιο ταξίδι ενηλικίωσης της. Στο κομμάτι αυτό, μπάσο και lead κιθάρα μου φέρνουν κάτι από τα Διάφανα Κρίνα των πρώτων δύο album τους, ολοκληρώνοντας έτσι ως πούμε μια συνολικότερη αναφορά / αίσθηση «ελληνικότητας». Η αφήγηση επιστρέφει μετά τα μισά του κομματιού οδηγώντας στην κάθαρση με το ξέσπασμα στο κλείσιμο του.

Με τα τρία πρώτα κομμάτια να έχουν καλύψει τα 4/5 του χρόνου του album, οι Damirah επιλέγουν να μας δώσουν τρία ακόμα κομμάτια, αρκετά διαφορετικά μεταξύ τους δίνοντας μας λίγες ακόμα από τις πλευρές της μουσικής τους. Έτσι το πιο ατμοσφαιρικό και αέρινο, σχεδόν οπτιμιστικό Papilles, του οποίου η μελωδία μοιάζει να «ξανά-επισκέπτεται» αυτήν του As a Child... δίνοντας μια ακόμα αίσθηση concept στον ακροατή, αφήνει τη θέση του στο Burn People Up που ξεχνά λίγο το post-rock και φέρνει μπροστά μια πιο prog-y (δεν θα έλεγα progressive) έκφραση της μπάντας. Με το New Scenery, New Noise επιλέγουν να κλείσουν το album χωρίς τύμπανα αφήνοντας τον ακροατή κάπως μετέωρο με την το feedback της κιθάρας να κόβεται ξαφνικά.

Οι Damirah είναι ένα σχήμα που δημιουργήθηκε το 2016. Για τον χρόνο που μεσολαβεί από την δημιουργία τους μέχρι την κυκλοφορία του “Lights and Guns and Fire”, το τελευταίο θα

μπορούσε να χαρακτηριστεί έως και κατόρθωμα. Ένα πολύ μεστό (πάλι αυτή η λέξη) και κατασταλαγμένο album που χωρίς προειδοποίηση καταφέρνει να κερδίσει τις εντυπώσεις. Βαδίζουν στα χνάρια των εξαιρετικών One Hour Before the Trip και με κέντρισαν όσο το ένα και μοναδικό διαμάντι των Incognita Sperans μερικά χρόνια πίσω. Σχήματα με τα οποία οι Damirah μοιάζουν να μοιράζονται επιρροές και αναφορές.

Βαριέμαι τα συγκροτήματα που απλά ακολουθούν την εύκολη συνταγή των Explosions In the Sky ή των Mono (όπως δυστυχώς κάνουν οι περισσότερες post-rock μπάντες παγκοσμίως ακόμα και σήμερα, τόσα χρόνια μετά το peak των δυο αυτών συγκροτημάτων) ενώ τα post-metal έχουν μάλλον τελματώσει. Οι Damirah πάνε λίγο πιο πίσω, μάλλον ορθά. Δεν μου αρέσει να χωρίζω τα συγκροτήματα σε ελληνικά και ξένα απλά και μόνο για να δώσω ελαφρυντικά και φυσικά δεν θα το κάνω ούτε τώρα. Μια πιο σύγχρονη παραγωγή του album θα έδινε ακόμα περισσότερους πόντους στη μπάντα ενώ αν εμπλουτίσουν τους ήχους τους αποφεύγοντας βέβαια να κάνουν overproduction σε βάρος των συνθέσεων τους, θεωρώ πως θα έχουν πολλά να δώσουν στη σκηνή. Καλή αρχή!

-7-

Κείμενο: Βασίλης Μπέκας